

Oglinda

Lyana Poezii

Mă uit la mine....sunt bătrână...
Cu-obrajii lungi, supti de nevoi,
Ș-am crengi uscate-n loc de mână
Și ochi....din ce în ce mai goi....

Azi păru-mi nins și alb ca neaua
Doar o basma poate să-l lege,
Dureri mă macină într-una
Și-s singura ce mă-nțelege.

Și dacă sparg cumva o cană,
Și vreau să strâng să o adun,
Îmi ia un secol parcă, mână
Ce-o întind spre vasul făcut scrum...

Nici să mă plec nu pot acum,
Nu pot să mă ridic de fel,
Mă folosesc așa cum pot
De-un băț ce-a ,mbătrânit și el...

Și dacă- ajung într-un târziu
Acolo unde mi-am dorit
E pentru că, cu vai cu chiu,
Pe drumuri lungi m-am chinuit...

Ce fericită eram cândva
Când soarele-mi zâmbea prin lunci!
De mă întreb... a existat
Vreodată viața de atunci?

De-a existat unde s-a dus?
Pe ce căi a luat-o-n zbor?
De ce-așa iute a apus
De nu-mi doresc decât să mor?

Și.... mă privesc... am ochii goi
Și-mi car prin casă soarta grea
Iar trupu-i greu, plin de nevoi
Și-i vai și-amar de viața mea!